

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
υποστρατήγου ε.α. Νικολάου Ζαρκάδα

Αύγουστος 2021 Συμπληρώνονται εβδομήντα δύο χρόνια από την πιο ένδοξη ιστορική ημέρα των νεότερων χρόνων των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, την 29η Αυγούστου 1949. Την ημέρα αυτή, στα πλαίσια του σχεδίου επιχειρήσεων “ΠΥΡΣΟΣ”, ο οποίος βάζει την τελευταία του φωτιά, κατέλαβαν το ύψωμα Κάμενικ, το τελευταίο οχυρωμένο έρεισμα της αμυντικής των ξενοκίνητων ανταρτικών δυνάμεων τοποθεσίας του Γράμμου. Έτσι ολοκληρώθηκε η συντριβή τους και αποτράπηκε η προσπάθειά τους να υποδουλώσουν την Πατρίδα μας στο ανελεύθερο κομμουνιστικό καθεστώς. Αποδεδειγμένα επιδίωξή τους ήταν η κατάργηση του κοινωνικού, θρησκευτικού και πολιτειακού συστήματος της χώρας και η εκχώρηση περιοχών της Μακεδονίας και Θράκης στους βόρειους γείτονές μας.

Περισσότερα από τρία χρόνια, Μάρτιος 1946 – Αύγουστος 1949, κράτησε ο αδελφοκτόνος αυτός σπαραγμός, ο οποίος βύθισε την Πατρίδα μας στον θάνατο, στο αίμα, στον πόνο, στη δυστυχία, στο πένθος, αλλά και στον όλεθρο και την καταστροφή, σπέρνοντας παράλληλα το μίσος και χωρίζοντας τους Έλληνες σε δυο βαθιά μισούμενες παρατάξεις.

Στοίχισε τόσο αίμα και τόσες υλικές καταστροφές, ώστε η μετά την κομμουνιστική αυτή ανταρσία Ελλάδα να δυσκολεύεται να επουλώσει τις πληγές της και να επανακτήσει την πληθυσμιακή χωροταξική κατανομή, η οποία προκλήθηκε από την εγκατάλειψη και την ερήμωση της υπαίθρου.

Μεγάλος ο αριθμός των προσφύγων, κυρίως στη Β. Ελλάδα, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια και τα χωριά τους, αφ’ ενός μεν για να μη βρεθούν στο επίκεντρο των μαχών, αφ’ ετέρου δε επειδή εξαναγκάστηκαν, ώστε να αποκοπεί κάθε δυνατότητα εφοδιασμού των ανταρτικών δυνάμεων με την αρπαγή και στρατολόγηση των νέων ανδρών και γυναικών και τον ανεφοδιασμό σε υλικά διοικητικής μέριμνας.

Τραγικές και θλιβερές συνέπειες, τις οποίες η Πατρίδα μας δυστυχώς συνεχίζει να πληρώνει και μέχρι σήμερα, ακριβώς εβδομήντα δύο χρόνια από τον τερματισμό του αδελφοκτόνου σπαραγμού. Ζήσαμε μια εποχή, την οποία θέλουμε να απωθήσουμε βιαστικά στο περιθώριο της μνήμης και να ανακόψουμε την ροή του νερού της λησμονιάς.

Σίγουρα θα ήταν διαφορετική σήμερα η κατάσταση της Ελλάδας, αν δεν μεσολαβούσε ο απαίσιος αυτός εμφύλιος πόλεμος, άλλη η εξέλιξη και σε άλλα υψηλότερα διεθνή επίπεδα η θέση μας.

Τραγική ειρωνεία, όταν η Ελλάδα κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχε εμπνεύσει θάρρος και εγκαρτέρηση στους περίτρομους λαούς, από τον εμφύλιο πόλεμο εξήλθε και κατέκειτο σε ερείπια, αιμάσσοσα και βυθισμένη σε δραματική εξαθλίωση.

Η Ελλάδα εξουθενωμένη από την εθνοκτόνο αυτή ανταρσία δεν μπόρεσε να διεκδικήσει και να επιτύχει την ικανοποίηση των απαράγραπτων εθνικών δικαίων της, με τα οποία έχει συνυφάνει την ιστορική πορεία του ο σύγχρονος ελληνισμός, ήτοι την πραγματοποίηση των εθνικών διεκδικήσεων της Β. Ηπείρου και της Κύπρου.

Η Ένωση Αποστράτων Αξιωματικών Στρατού {Ε.Α.Α.Σ.}, πιστή στους σκοπούς της και στο αμείωτο ενδιαφέρον της, όπως οι νεκροί και οι αγνοούμενοι των φοβερών εκείνων μαχών να μη μοιάζουν λησμονημένοι μέσα στο πέρασμα του χρόνου, προγραμματίζει και πραγματοποιεί κάθε χρόνο την τελευταία Κυριακή του μήνα Αυγούστου, επιμνημόσυνη δέηση για την ανάπαυση των ψυχών τους και καταθέτει στα πέτρινα ηρώα της κορυφής των βουνών Βίτσι και Γράμμου δάφνινο στεφάνι μνήμης, τιμής και ευγνωμοσύνης. Η δυσκολία προσέγγισης της κορυφής του Γράμμου, λόγω της εδαφικής διαμόρφωσης και της κατάστασης της αγροτοδοασικής οδού έχει ως άμεση συνέπεια η όλη τελετή και η κατάθεση να πραγματοποιούνται στο ηρώο του χωριού Βούρμπιανη της περιοχής.

Με τις τελετές της επιμνημόσυνης δέησης και της κατάθεσης του δάφνινου στεφανιού επιδιώκουμε και επιθυμούμε να ανακόψουμε την απειλή, η οποία προσπαθεί να μας κλωστήσει στο χαντάκι του διχασμού. Δεν πρέπει να αφήσουμε χώρο για διχασμούς και μίσση. Επισημαίνουμε και αναλογιζόμεθα την ευθύνη, το καθήκον, την υποχρέωση να προστατεύσουμε την μνήμη των πεσόντων αξιωματικών και οπλιτών με σεβασμό, αξιοπρέπεια, ειλικρίνεια, γενναιότητα και άφοβα, που εμπνέει και προσφέρει η αλήθεια του ηρωισμού και της αυτοθυσίας τους “τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενοι” της νόμιμης ελληνικής Κυβέρνησης. Δεν θέλουμε να ξύσουμε πληγές ή να ανασκαλέψουμε τις φρικτές και θλιβερές ημέρες του εμφυλίου πολέμου, αλλά να αφήσουμε ένα νοερό λουλούδι στον ιερό βωμό της θυσίας των υπερασπιστών της Πατρίδας μας.

Σήμερα, εβδομήντα δύο χρόνια μετά τιμούμε τους νεκρούς και αγνοούμενους του εμφυλίου πολέμου και δεν ξεχνούμε την φρικτή αυτή εθνική και

ανθρώπινη τραγωδία. Δημιούργησε ένα οργανωμένο έγκλημα της ένοπλης ανταρσίας ενός ξενοκίνητου στρατού εξοπλισμένου και οργανωμένου, κυρίως, από βίαια στρατολογημένους Έλληνες και Ελληνίδες, ο οποίος προσπάθησε, θέλησε και επιδίωξε να επιβάλλει τους νοσταλγούς του “παραδείσιου ολοκληρωτισμού”.

Αυτός ο εμφύλιος πόλεμος αποτελεί την χειρότερη πληγή της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας με τον αριθμό των θυμάτων του, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, να ανέρχεται σε 154.000 Έλληνες, ανήκοντες και στις δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις.

29η Αυγούστου

Μια μεγάλη ημέρα της Πατρίδας μας, μια εθνική επέτειος, ένας θρύλος, μια μνήμη, ένα εθνικό χρέος.

Την ένδοξη αυτή ημέρα είναι καθήκον όλων μας και επιβάλλεται να την εορτάζουμε επίσημα κατά τον λαμπρότερο τρόπο και να αποτίουμε τον οφειλόμενο φόρο μνήμης, τιμής και ευγνωμοσύνης προς τους ηρωικούς πολεμιστές, οι οποίοι έπεσαν στο Βίτσι και το Γράμμο, και χάρισαν σήμερα σε μας ανεξαρτησία, ελευθερία και δημοκρατία.

Η ημέρα μνήμης δεν έχει μόνο ιστορικό, θρησκευτικό και τελετουργικό χαρακτήρα, αλλά οφείλει να έχει και μια βαθιά συναίσθηση του καθήκοντος και της υποχρέωσης των σύγχρονων γενεών.

Η μνήμη μας οφείλει να παραμένει ζωντανή απέναντι στην ιστορική πραγματικότητα.

Είναι ιστορική υποχρέωση, όπως επανατοποθετηθούν οι εγχάρακτες πλάκες ΒΙΤΣΙ και ΓΡΑΜΜΟΣ στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη και συμπεριληφθεί η 29η Αυγούστου στο ιστορικό επετειολόγιο της Πατρίδας μας.

Θεσσαλονίκη, Αύγουστος 2021